„Is het nog heel ver?" — Haar stem klonk moe.

„Ja, maar mijn auto wacht ginds op me. Dan zijn we er gauw."

Tot ze in den rijken, eleganten, lichtgrijzen auto zaten, spraken ze niet meer samen. Ze vond het vreeselijk zijn vrouw te ontmoeten ; hield ze dan nog altijd van hem ? De auto snelde over den weg, en geleund in de zachte kussens, verbeidae ze angstig het moment, waarop ze aan zijn vrouw zou worden voorgesteld. Wéér dreunde het in haar hoofd : „Wie is hij toch ?" Zou ze het vragen ? Maar aan zijn optreden merkte ze, dat hij aannam, dat ze wist wie hij was. O, die arme, moeë hersenen van haar, die niet meer konden doordenken.

De auto hield stil, hij hielp haar uitstappen, opende de deur voor haar. Ze stond in een vestibule, die ze méér gezien had. Hij liet haar geen tijd om na te denken waar dat geweest was, bracht haar naar een mooie, groote, luxeuse kamer. Het meisje, dat hij belde, nam haar mantel aan, haar hoed en handschoenen.

„Nee mijnheer, mevrouw is voor den lunch uitgegaan. Mevrouw komt ook niet thuis dineeren."

Hij fronste zijn wenkbrauwen, beval dan kort : „Breng de thee binnen."

Weer zwijgend zaten ze tegenover elkaar. Hij keek strak voor zich uit, met een pijnlijke groef in zijn voorhoofd. Zij voelde zich verlicht, dat ze tenminste zijn vrouw niet behoefde te zien. De thee werd binnengebracht, met sandwiches, geroosterd brood en cake.

„Zal ik thee schenken?" vroeg ze schuchter.

„Graag," verzocht hij.

De zilveren trekpot was zwaar te hanteeren; haar handen beefden. Hij at niet. Zij zelf nam wat geroosterd brood dat ze verkruimelde tusschen haar vingers.

Plots trof haar de lijdensuitdrukking in zijn gezicht, en hóe somber en intens droevig zijn oogen staarden, langs haar heen. Ze legde haar brood neer. „Bent u ongelukkig ?" zei ze zacht.

„Ja," zei hij, haar aankijkend.

„Waarom ?" Ze was verbaasd over het bruuske van haar vraag.

„Waarom ? Omdat het leven voor mij een groote teleurstelling geworden is. Nu bent u hier, en schenkt thee voor me. Anders zit ik alleen. Ik ontbijt alleen, dan is mijn vrouw nog boven ; ik lunch alleen ; dan is ze meest, uit en ze komt thuis als ik klaar ben. Ik drink alleen thee, want dan is ze altijd uit ; of ze is thuis en heeft haar jour, waarop ik me niet vertoon. We dineeren met veel menschen, en dan verveel ik mij. Zoo ziet u, hoe amusant het is," besloot hij bitter.

Een roekeloos plan kwam in haar hoofd op. Ze had eens van hem gehouden, ze hield nòg van hem, dacht ze. „Zou het niet beter kunnen worden ?" vroeg ze.

„Beter ? Nee, beter nooit. Eerder nog slechter." Hij leunde zijn hoofd diep voorover in zijn handen.

Toen stond ze op. Terwijl ze naar hem toeliep, schoot zijn naam haar te binnen. Rolf ! Ze trok zijn handen weg van zijn gezicht, en keek hem ernstig in zijn bedroefde oogen. Ze voelde zoo'n groot, gròòt medelijden met hem en haarzelf. En zijn hoofd tegen zich aanvlijend, streelend zijn haar, begon haar stem te koozen : „Rolf, het kan me niet schelen wat anderen van me zullen denken, wat jij misschien nu ook denkt. Maar ik vind het zoo vreeselijk, dat je zoo ongelukkig bent. En ik zal trachten je nog wat geluk te geven. Toe Rolf, zeg dan toch, dat ik je kan troosten. Ik zal heusch zoo lief en goed voor je zijn, Rolf, ik heb toch immers altijd van jou gehouden." Ze boog zich dicht naar hem toe, om zijn antwoord af te wachten.

„Het kan nu niet meer," zei hij gelaten. „Het is nù te laat."

Toch, ondanks de pijn, die die woorden haar gaven, bleef ze hem omvat houden, leunend haar gezicht tegen het zijne.

Langzaam week de deur. Een zachte viooltjesgeur doorzweefde de kamer. Binnen kwam een mondaine verschijning, in chic wandeltoilet met grooten hoed waar omheen een dichte zwarte voile, die het gezicht maskeerde.

„Mijn vrouw," zei hij.

Ze keek op, doodelijk verschrikt, zijn hand in de hare klemmend, als om steun te zoeken. De vrouw bleef staan, staarde onbeweeglijk naar de twee. Ze had één allesbeheerschende gedachte, dat die vrouw wèg moest. Wèg van Rolf. Ze zou haar van het verdriet vertellen haar man aangedaan. Ze zou haar zeggen, dat ze niet langer waard was bij dien man te blijven. Ze zou 't haar toeschreeuwen, dat ze altijd van Rolf gehouden had, dat zij haar plaats beter zou innemen. Ze zou haar bevelen wèg te gaan ; Rolf zou het goedvinden. Ze zou ....

De vrouw tilde haar dichte, zwarte voile op .... Bevend en met een schok van namelooze ontzetting herkende ze zichzelf. Toen gaf ze een gil, liet zijn handen los ..

Ze werd wakker, nerveus snikkend. Wat had ze daar akelig gedroomd. En zoo duidelijk. Het gezicht van den man, dien ze had willen troosten, stond nu levendig voor haar. Het was haar eigen man. Ze keek op haar armband-horloge. Ze had nog geen half uur geslapen. Zacht schommelde ze zich weer heen en weer in de hangmat, nadenkend over haar droom. Ook de woorden, die de man gesproken had, herinnerde zij zich duidelijk. En wat meer was, het waren ware woorden geweest. Ze verwaarloosde Rolf schandelijk den laatsten tijd ; ze was altijd uit, in beslag genomen door vriendinnen en kennissen. Maar dat Rolf ongelukkig was, had ze niet geweten. Daar had ze eigenlijk ook nooit over nagedacht.

Ze huiverde weer toen ze dacht aan den angst, dien ze had uitgestaan in het vreemde huis met den vreemden man, van wien Rolf haar gered had. Dat was dan toch een droom geweest, dat was dan toch louter fantasie ; Rolf was nog nooit haar redder geweest ....

Toen zag ze in haar verbeelding het kleine, eenvoudige huisje, ver weg, waar ze leefde en tobde met haar ziekelijke, humeurige moeder. Waar ze hard werkte en vaak honger had. En hoe Rolf gekomen was, als de prins in het sprookje, en van de eenvoudige Lily Tiemens, de voorname Lily Kempenaer van thans gemaakt had. Ze had hem wel héél slecht al zijn liefde en toewijding vergoed..

Lang bleef ze nog liggen droomen. Toen haar horloge half vijf wees, liet ze zich uit de hangmat glijden en liep door

DE BEKENDE OOSTPOORT TE DELFT.

Ze wordt niet afgebroken, noch behoeft ze gerestaureerd te worden, de Oostpoort te Delft, en actueele beteekenis heeft de foto dus niet, die wij hierboven reproduceeren, maar als een uitnemend schilderachtig Delftsch stadsgezichtje heeft ze stellig haar waarde en bekoring. Scherp-belijnd steekt het mooie witte ophaalbruggetje, met zijn twee figuurtjes, die de foto juist voldoende verlevendigen, tegen het donker van de poort af, die gedecideerd haar beide torentjes tusschen het bijna aansluitend geboomte omhoog steekt. Een foto als een schilderijtje, die zijn maker eer aandoet, en die tevens bewijst, dat de fotografie nog iets anders is, dan 'n doode copieerkunst.